

— Тъй ами, — рече дѣдо Груйчо и отърси прѣстѣта отъ навоитѣ си.— Да имамъ като него два̀сетъ, какви ти два̀сетъ — десетъ кошера, не ща десетъ, нека сж петъ. Отъ всѣки — по едно гърне медъ като извадя за едно лѣто — ще имамъ петъ гърнета. Нареди ги ти тѣхъ, петѣхъ въ колата, закарай ги на Орѣховския панаиръ, обери имъ паричкитѣ, гуди ги въ пазвата си, па си кривни капата.

— Не ти трѣбватъ и петъ. Единъ да имашъ. Още пече слънцето. Де да знаешъ, може доде падне сланата да се роятъ — ще станатъ два. На пролѣтъ, като се роятъ ще станатъ четири, ами ако се роятъ и четири-тѣхъ? Нека тогава хаджи Пжшо ми се пери.

— Тая вечеръ, като си идѣхъ отъ нивата, минахъ край Пжшовия пчелинъ, че спрѣхъ колата, пузнахъ поводитѣ на воловцитѣ и рекохъ си: „Чай да си понадникна презъ плетата.“ Не ми се вѣрваше да сж станали два̀сетъ и четири. Презъ пролѣтъта бѣха деветнайсетъ. Тамамъ зехъ да ги чета и Пжшо се облещи насреща ми:

— Да си вървишъ, кай, по пжтя, Груйо, или ще те огрухамъ. Не сж добри очитѣ ти, ще ми оручасашъ гадинкитѣ. Хай, махвай се!

Я го вижъ ти, очитѣ ми не били добри, ами неговитѣ! Като ги избалачи, трѣпки побиватъ челяка. Идеше ми да зема единъ камъкъ.